

Arrest

nr. 193 325 van 9 oktober 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 31 maart 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 februari 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 april 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juni 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 augustus 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. PARMENTIER, die loco advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij dient op 1 september 2016 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Dit als feitelijke partner van een Belg.

Op 27 februari 2017, met kennisgeving op 1 maart 2017, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen die luiden:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 01.09.2016 werd ingediend door:

Naam: A.

Voorna(a)m(en): I.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: 09.09.1990

Geboorteplaats: Zaiou

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te : (...)

om de volgende reden geweigerd :

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 47/1,1° van de wet bepaalt het volgende: 'Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd: 1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, §2,2°'.

Betrokkene doet een aanvraag tot verblijf als feitelijke partner van een Belg (de heer D.-R. Y. – RR(...)) , niet als een partner van een EU-onderdaan. Alle mogelijkheden tot gezinshereniging met een Belg zijn weerhouden in art. 40ter van de wet van 15.12.1980. Daar is feitelijk partnerschap niet voorzien als basis om het verblijfsrecht aan te ontfangen. Overeenkomstig de opmerkingen van het grondwettelijk hof in arrest 121/2013 van 26 september 2013, kan er ook toepassing gemaakt worden van de meer voordelige verblijfsbepalingen voor gezinshereniging met EU-onderdanen, indien de gezinshereniging met een Belg is die zelf daadwerkelijk gebruik heeft gemaakt van zijn vrij verkeer en daarbij reeds vergezeld was van de bedoelde gezinsleden. Dit is eveneens opgenomen in art. 40ter van de wet van 15.12.1980.

Gelet dat het Europese Hof van Justitie in zijn arrest van 12 maart 2014 stelt dat: 'Wanneer er in geval van een daadwerkelijk verblijf van een burger van de Unie in het gastland krachtens en onder eerbiediging van artikel 7, leden 1 en 2, van richtlijn 2004/38, aldaar een gezinsleven is opgebouwd of bestendig, vereist de nuttige werking van de rechten die de betrokken burger van de Unie aan artikel 21, lid 1, VWEU ontleent, dat het gezinsleven dat deze burger in het gastland heeft geleid, kan worden voortgezet bij diens terugkeer in de lidstaat van zijn nationaliteit, middels de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht aan het betrokken familielid dat derdelander is. Zonder een dergelijk afgeleid verblijfsrecht zou deze burger van de Unie er immers van worden weerhouden de lidstaat van zijn nationaliteit te verlaten om zijn recht uit te oefenen om krachtens artikel 21, lid 1, VWEU in een andere lidstaat te verblijven, omdat hij niet de zekerheid heeft dat hij in zijn lidstaat van oorsprong een gezinsleven met zijn naaste verwanten dat hij in het gastland heeft opgebouwd of bestendig, kan voortzetten (zie in die zin arresten Eind, punten 35 en 36, en lida, punt 70).'

Uit dit arrest volgt dat de referentiepersoon enerzijds dient aan te tonen dat hij in Nederland verbleef krachtens en volgens de bepalingen van richtlijn 2004/38/EG inzake een verblijfsrecht van meer dan drie maanden (werknemer, zelfstandige, student, beschikker voldoende bestaansmiddelen), en anderzijds dient te bewijzen dat hij in Nederland een gezinsleven heeft opgebouwd of bestendig met betrokkene.

Volgende documenten werden voorgelegd:

- Een afschrift uit de Basisregistratie Personen dd 26.08.2016 waaruit blijkt dat de referentiepersoon van 17 juli 2012 tot 1 november 2014 in Rotterdam heeft verbleven.

- Loonfiches van de referentiepersoon bij ZARA in Nederland voor de maanden november en december 2013 met als bestemmingsadres S.straat (...), 3025 TP Rotterdam en voor de maanden mei en oktober 2014 + een jaaropgave voor het jaar 2014 met als bestemmingsadres J. K.straat (...), 3026 SP Rotterdam.

Uit de voorgelegde documenten blijkt dat de referentiepersoon inderdaad in Nederland gedomicilieerd was als werknemer. Uit de voorgelegde documenten blijkt echter niet dat betrokkene daarbij reeds vergezeld werd door betrokkene. Bijgevolg is niet afdoende aangetoond dat betrokkene en de referentiepersoon in Nederland een gezinsleven hebben opgebouwd of bestendigd. Verder blijkt ook uit het administratief dossier dat de betrokkene tijdens die periode in België verbleef meerbepaald in de stad Luik. De referentiepersoon kan dan ook geen beroep doen op artikel 21 VWEU en richtlijn 2004/38/EG of het recht op vrij verkeer van personen binnen de Europese Unie.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 47, 1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen als feitelijke partner.

Er dient daarbij bijkomend opgemerkt te worden dat de bewijzen betreffende het duurzaam karakter van de feitelijke relatie niet werden geleverd. Er werd geen enkel bewijsstuk voorgelegd waaruit dit zou kunnen blijken.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van gemeenschappelijke kinderen is hier geen sprake, evenmin van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Betrokkene en de referentiepersoon vormen geen gezin, bij gebrek aan een wettelijke band. Wat betreft hun feitelijke relatie, daarvan werd geen enkel bewijs voorgelegd dat deze een duurzaam karakter heeft.

Vandaar dat ook het hebben van een feitelijk gezinsleven wordt betwist. Het kan bijgevolg dan ook niet worden aangetast door dit bevel."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enige middel luidt:

"IN RECHTE

WAT BETREFT DE BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF

EERSTE MIDDEL : Schending van artikel 40 ter, 47/1, artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van de materiële motiveringsplicht.

Eerste onderdeel: wat betreft de uitoefening van het vrij verkeer:

Dat art. 40ter als volgt luidt:

Artikel 40ter § 1. De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

Dat de motivering van de bestreden beslissing het volgende stelt:

"Overeenkomstig de opmerkingen van het grondwettelijk hof in het arrest 121/2013 van 26 september, kan er ook toepassing gemaakt worden van de meer voordelige verblijfsbepalingen voor gezinshereniging met EU onderdanen, indien de gezinshereniging met een Belg is die zelf daadwerkelijk gebruik gemaakt heeft van zijn vrij verkeer en daarbij reeds vergezeld was van de bedoelde gezinsleden. Dit is eveneens opgenomen in art. 40ter van de wet van 15.12.1980."

Vooreerst stelt verzoeker vast dat de tekst van art. 40ter anders luidt dan diegene welke gedaagde hanteert daar op geen enkele moment 40ter uitdrukkelijk stelt dat er reeds sprake moet zijn van een gezinsleven in het land van herkomst van de Unieburger voor zover het gaat om een Belg die zijn vrij

verkeer heeft uitgeoefend.

Dat de tekst van de wet duidelijk is en geen interpretatie hoeft. Dat voor de duidelijkheid deze tekst werd ingevoegd na het arrest.

De verwijzing naar het arrest van het Grondwettelijk Hof is derhalve niet pertinent daar de wetgever gekozen heeft om deze overigens foutieve interpretatie van RL 2004/38 (voor zover het zelfs zou gaan om een interpretatie), naast zich neer te leggen en de juiste toepassing van art. 3 van RL 2004/38 om te zetten..

Dat ook niet ingezien kan worden hoe het arrest van 12 maart 2014 de stelling zou onderbouwen daar hier nergens in vermeld wordt het een voorwaarde zou dat er een gezinsband wordt opgebouwd in het "oude" gastland maar integendeel dat het nieuwe gastland moet faciliteren dat een eventueel opgebouwde gezinsband kan worden verdergezet.

Dat tenslotte uit niets blijkt dat de partner zoals bedoeld in art. 47/1 van de Vreemdelingenwet zou moeten samenwonen met de Unieburger. Het volstaat dat een duurzame relatie wordt aangetoond. Dat de motivering van de bestreden beslissing manifest art. 40ter van de Vreemdelingenwet schendt op dit punt.

Dat de facto gedaagde bijkomende voorwaarden oplegt aan verzoeker of beter gezegd de referentiepersoon welke niet worden vermeld in de Vreemdelingenwet, meer bepaald dat referentiepersoon een gezinsleven heeft opgebouwd in het "oude" gastland en dit hier wil bestendigen. Dat de motivering dan ook juridisch onjuist is.

Tweede onderdeel wat betreft art. 47/1:

De bestreden beslissing stelt dat gedaagde geen stukken zou hebben voorgebracht waaruit de duurzaamheid van de relatie zou blijken.

Dat zulks feitelijk onjuist is.

Verzoeker heeft een aanzienlijk bundel stukken (54 stuks) bestaande uit foto's, gesprekken, verklaringen etc tijdig overgemaakt aan de Stad Antwerpen welke ze heeft overgemaakt aan gedaagde. (Stuk 2).

Dat deze laatste de ontvangst van de stukken bevestigt en bijkomend duidelijk aangeeft dat deze aan gedaagde werden overgemaakt

Dat art. 47/1 van de Vreemdelingenwet geschonden werd.

Dat verzoeker stelt dat de motivering materieel eenvoudigweg onjuist is."

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"(...)Verweerder laat gelden dat de kritiek van verzoekende partij kennelijk aan de bestreden beslissing voorbijgaat en iedere grondslag mist.

De bestreden beslissing stelt:

(...)

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt uitdrukkelijk om welke redenen de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging besloot tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Vooreerst diende de gemachtigde vast te stellen dat verzoekende partij een gezinsherenigingsaanvraag indiende in functie van haar Belgische partner, en niet in functie van een familielid van een burger van de Unie.

Derhalve is art. 40ter Vreemdelingenwet van toepassing.

Verzoekende partij betwist zulks niet in haar inleidend verzoekschrift, doch zij houdt voor dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging ten onrechte zou hebben overwogen dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet voorschrijft dat "er reeds sprake moet zijn van een gezinsleven in het land van herkomst", opdat de bepalingen van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet van toepassing zouden kunnen zijn.

De kritiek van de verzoekende partij mist grondslag.

Artikel 40ter Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1. De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen. (...)” (eigen vetdruk)

Verweerder laat gelden dat uit voormelde bepaling wel degelijk blijkt dat in wel bepaalde omstandigheden toepassing kan gemaakt worden van de meer voordelige verblijfsbepalingen voor gezinshereniging met EU-burgers, indien de referentiepersoon een Belg is die gebruik heeft gemaakt van zijn vrij verkeer.

In zoverre de verzoekende partij aanvoert dat de tekst van artikel 40ter, §1 van de Vreemdelingenwet duidelijk is en geen interpretatie hoeft, laat verweerder gelden dat voor de nadere uitlegging van deze uitzonderingsregeling wel degelijk geheel terecht verwezen wordt naar de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof (arrest nr. 121/2013 dd. 26.09.2013) en van het Europees Hof van Justitie (arrest dd. 12.03.2014).

Verweerder benadrukt dat voor de uitlegging van het recht op vrij verkeer overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie”, zoals omschreven in artikel 40ter, §1 van de Vreemdelingenwet, wel degelijk de interpretatie van het Europees Hof van Justitie dient te worden gevolgd.

Dienaangaande kan worden verwezen naar artikel 19 van het Verdrag betreffende de Europese Unie, dat luidt als volgt:

“Het Hof van Justitie van de Europese Unie omvat het Hof van Justitie, het Gerecht en gespecialiseerde rechtbanken. Het verzekert de eerbiediging van het recht bij de uitlegging en toepassing van de Verdragen.”

De gemachtigde motiveert terecht dat het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 121/2013 stelde dat een vreemdeling, die een aanvraag in functie van een Belg heeft ingediend, toepassing kan maken van de meer voordelige bepalingen betreffende gezinshereniging met EU-onderdanen, indien het een gezinshereniging met een Belg betreft die zelf daadwerkelijk gebruik gemaakt heeft van zijn recht op vrij verkeer.

Het Hof van Justitie verduidelijkt in haar arrest dd. 12.03.2014 dat een burger van de Unie, die van zijn recht op vrij verkeer gebruik heeft gemaakt, met zijn partner naar zijn land van nationaliteit vermag terug te keren wanneer deze in het gastland, met name het land waar hij zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend, een gezinsleven heeft opgebouwd of bestendigd met deze partner.

De gemachtigde stelt terecht dat uit dit arrest volgt dat de referentiepersoon over een verblijfsrecht diende te beschikken in Nederland én dat diende aangetoond te worden dat er een gezinsleven werd opgebouwd of bestendigd met verzoekende partij in Nederland, vooraleer de referentiepersoon daadwerkelijk van haar recht op vrij verkeer heeft gebruik gemaakt.

Er kan niet dienstig anders worden voorgehouden.

Uit de stukken die verzoekende partij voorlegde, concludeert de gemachtigde terecht dat de referentiepersoon wel degelijk in Nederland gedomicilieerd was als werknemer, maar dat verzoekende partij niet aantoont dat zij de referentiepersoon reeds vergezelde in Nederland. De gemachtigde stelt terecht dat uit het administratief dossier integendeel blijkt dat verzoekende partij, ten tijde dat de referentiepersoon in Nederland verbleef, in België verbleef, te weten in Luik.

De stukken die verzoekende partij overmaakte ter bewijs van haar vermeende duurzame relatie doen aan het voorgaande geen afbreuk. Deze stukken hebben slechts betrekking op een vermeende relatie die verzoekende partij met de referentiepersoon in België zou onderhouden en niet in Nederland.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij tracht voor te houden, kan zij geen beroep doen op art. 47/1, 1° Vreemdelingenwet aangezien de referentiepersoon haar recht op vrij verkeer niet heeft uitgeoefend in overeenstemming met de rechtspraak van het Hof van Justitie. Verzoekende partij toont niet aan dat zij met de referentiepersoon reeds in Nederland een gezin vormde, zodat het recht van vrij verkeer van de referentiepersoon niet in het gedrang komt door een eventueel verblijf aan de feitelijke partner, waarmee de referentiepersoon in het gastland een gezin heeft opgebouwd of bestendigd, zou worden geweigerd.

Verzoekende partij wordt dan ook niet aanzien als een ‘ander familielid van een burger van de Unie’, nu de referentiepersoon niet als een burger van de Unie beschouwd kan worden omdat zij haar recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend.

De kritiek van verzoekende partij kan dan ook niet aangenomen worden.

De gemachtigde van de Staatssecretaris besloot geheel terecht tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Het enig middel is ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.“

2.3. Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, en de in artikel 62 van de vreemdelingenwet vervatte motiveringsplicht, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. In casu vermeldt de eerste bestreden beslissing de juridische grondslag: artikel 47/1 van de vreemdelingenwet voor wat de weigering van verblijf betreft. De bestreden beslissing gaat uitvoerig in op elk overgemaakt stuk en wijst erop dat de referentiepersoon in Nederland gedomicilieerd was en al daar werknemer was en dat uit geen enkel document blijkt dat tijdens dit verblijf in Nederland de referentiepersoon vergezeld was door de verzoekende partij. Er werd niet aangetoond dat de referentiepersoon en de verzoekende partij een gezinsleven kende in Nederland, integendeel tijdens het verblijf van de referentiepersoon in Nederland verbleef de verzoekende partij in België. Bijgevolg zijn de vereiste vervat in artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet niet vervuld.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij deze voldoende geconcretiseerde motieven van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Opzichtens de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten levert de verzoekende partij geen kritiek.

De verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk en voert aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aan die een onderzoek vergt van de aangevoerde schending van de artikelen 47/1 en van artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij betwist niet dat zij haar aanvraag indiende op grond van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.”

In casu is niet betwist dat de referentiepersoon, zijnde een Belg zijn recht op vrij verkeer de facto heeft uitgeoefend door diens verblijf in Nederland.

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet luidt:

“§ 1.

De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van

de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie. (...)

Het is niet betwist dat de verzoekende partij slechts de feitelijke partner van diens referentiepersoon is en geen wettelijke samenwoning heeft afgesloten. Bijgevolg valt de verzoekende partij onder toepassing van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet dat luidt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° (...);

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° (...)”

Artikel 47/2 van de vreemdelingenwet luidt:

“Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, zijn de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1.”

Artikel 47/3 van de vreemdelingenwet luidt:

“§ 1

(...)

§ 2

De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

§ 3

(...)”

De verzoekende partij meent ten onrechte dat artikel 40ter van de vreemdelingenwet haar ontslaat van de voorwaarde voorzien in artikelen 47/1 en 47/3 van de vreemdelingenwet. Ook de familieleden van een burger van de Unie, niet van Belgische nationaliteit, zijn er toe gehouden deel uit te maken van het gezin of het ten laste zijn van de referentiepersoon voor de komst naar het gastland, in casu België. De verzoekende partij gaat eraan voorbij dat zij slechts een feitelijke partner is van de referentiepersoon die niet een partner van de Belg was toen deze zijn recht van vrij verkeer in Nederland uitoefende of die in elk geval op geen enkel ogenblik heeft bewezen dat zij partner was van de referentiepersoon toen deze in Nederland verbleef hetzij deel uitmaakte van diens gezin of ten laste was.

De voorbereidende werken van de wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen die artikel 47/1 tot en met 47/3 van de vreemdelingenwet hebben ingevoerd in de vreemdelingenwet, luiden als volgt:

“Artikelen 23 en 24

Dit artikel voegt in Titel II van de wet van 15 december 1980 een nieuw hoofdstuk in dat is gewijd aan het verblijf van de “andere” familieleden van een burger van de Unie, waarvan de binnenkomst en het verblijf door de lidstaten dienen te worden vergemakkelijkt, en dit krachtens artikel 3, paragraaf 2 van Richtlijn 2004/38/EG.

Er zijn drie categorieën van personen waarvan de binnenkomst en het verblijf volgens het nationale recht moet worden vergemakkelijkt. Het betreft:

- de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft;*
- de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, die, in het land van herkomst, ten laste zijn van of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;*
- de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, voor wie de burger van de Unie dwingend en persoonlijk zorg moet dragen wegens ernstige gezondheidsproblemen.*

Over deze “andere” familieleden heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie, in zijn arrest Rahman van 5 september 2012, gezegd voor recht: “(...) de wetgever van de Unie heeft een onderscheid aangebracht tussen de familieleden van de burger van de Unie omschreven in artikel 2.2. van Richtlijn 2004/38, die, onder de voorwaarden vermeld in deze richtlijn, een recht van binnenkomst en verblijf genieten in het gastland van die burger, en de andere familieleden bedoeld in artikel 3.2., 1e lid, onder a), van dezelfde richtlijn, van wie de binnenkomst en het verblijf uitsluitend door deze lidstaat moeten worden vergemakkelijkt. (...) uit de indicatief presens “vergemakkelijkt” in dit artikel 3.2. blijkt dat deze bepaling de lidstaten een verplichting oplegt een zeker voordeel toe te kennen, in vergelijking met de aanvragen voor binnenkomst en verblijf van andere onderdanen van derde landen, aan aanvragen ingediend door personen die een speciale band van afhankelijkheid hebben ten opzichte van een burger van de Unie. (...)”

Artikel 25

Zodra het recht op binnenkomst en verblijf is toegekend aan de leden van de familie in ruime zin, vallen zij onder het werkingsgebied van de Richtlijn 2004/38/ EG en dient het geheel van de bepalingen van deze richtlijn, op hen toegepast worden. Bijgevolg krijgen zij, onder andere, een “verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie” en kunnen zij na vijf jaar verblijf op het grondgebied van het Rijk, een duurzaam verblijfsrecht verwerven (“kaart van duurzaam verblijf van een familielid van een burger van de Unie”).

Om die reden schrijft artikel 25 voor dat op de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie de bepalingen van Hoofdstuk I van toepassing zijn, onder voorbehoud van de bijzondere bepalingen van Hoofdstuk I/I van Titel II.

Artikel 26

Artikel 26 van dit wetsontwerp, dat een nieuw artikel 47/3 invoegt in de wet van 15 december 1980, omschrijft de bewijzen die moeten worden geleverd door de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie om de binnenkomst en het verblijf op het grondgebied van het Rijk te verkrijgen.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen. De minister of zijn gemachtigde (de Dienst vreemdelingenzaken) moet bij de beoordeling van het duurzaam karakter van de Wat het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld:

“De hoedanigheid van familielid ten laste (...) komt voort uit een feitelijke situatie — ondersteuning geboden door de werknemer — zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan.” (Arrest “Lebon” van 18 juni 1987).

“(...) onder “te hunnen laste zijn” wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschapsonderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. (...) het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld.” (Arrest “Jia” van 9 januari 2007).

Bovendien moeten de documenten die het karakter ten laste of het feit deel uit te maken van het gezin bevestigen, krachtens het voorschrift van Richtlijn 2004/38/EG, uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst.

Echter, wanneer de overheden van het land van oorsprong of van herkomst niet dergelijke documenten uitreiken, kan de vreemdeling het bewijs van de tenlasteneming of van het feit tot het gezin te behoren, elk passend middel, aanbrengen.

De derde categorie van “andere” familieleden moet het bewijs leveren ernstige gezondheids-problemen te hebben en ook bewijzen dat deze gezondheidsproblemen vereisen dat de burger van de Unie zorg moet dragen voor het lid van de familie in ruime zin.”

Het gehele betoog van de verzoekende partij is er op gericht om aan te tonen dat de verwerende partij ten onrechte de aanvraag afwijst omdat de verzoekende partij nooit met de Belgische referentiepersoon in Nederland heeft verbleven toen deze laatste zijn recht op vrij verkeer uitoefende en dat ten onrechte is gevraagd dat er een gezinsleven bestond in Nederland, het land waar de Belgische referentiepersoon zijn recht van vrij verkeer uitoefende. Zij meent dat het begrip “land van herkomst” in casu te eng wordt geïnterpreteerd en dat dit wel degelijk België kan zijn. Zij meent dat het land van herkomst gelijk te stellen is met het land waar men verblijft op het ogenblik dat men de aanvraag indient. Volgens de verzoekende partij dient in casu België aldus als het land van herkomst te worden beschouwd, zodat de huidige samenwoning volstaat om aan te tonen dat zij voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet, meer bepaald aan de voorwaarde dat zij voorafgaand aan de aanvraag in het

land van herkomst ten laste was of deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, burger van de Unie.

Vooreerst wijst de Raad erop dat de verzoekende partij voorbijgaat aan de letterlijke tekst van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk wordt bepaald dat *“als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd (...) de niet in artikel 40bis, §2 bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie”* (eigen onderlijning), waaruit duidelijk blijkt dat de aanvrager in het verleden in het land van herkomst ten laste diende te zijn of deel diende uit te maken van het gezin van de referentiepersoon. In casu wordt niet betwist dat de verzoekende partij niet ten laste was of deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon bij haar verblijf in Marokko en blijkt evenmin in Nederland. De verwerende partij kan worden bijgetreden waar zij stelt dat de foutieve interpretatie door de verzoekende partij, zijnde dat het land van herkomst ook het gastland, in casu België, kan zijn, geenszins verenigbaar is met de zin van de wet. Evenmin blijkt de redenering van de verzoekende partij verenigbaar met de voorbereidende werken van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet zoals deze hoger werden geciteerd.

Verder wijst de Raad met betrekking tot de interpretatie van het begrip *“in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Burger van de Unie”* in artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet op het volgende. Hoewel de bewoordingen *“in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin”* vermeld in artikel 47/1 van de vreemdelingenwet niet geheel samenvallen, moet worden vastgesteld dat dit artikel onbetwistbaar de omzetting vormt van artikel 3, lid 2, a) van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38) (Zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer, 2013-2014, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

Deze bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoners bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;” (eigen onderlijning).

De Raad wijst erop dat een omzetting er niet toe mag leiden dat aan artikel 3 van de Burgerschapsrichtlijn een meer beperkte werkingssfeer wordt toegekend in de Belgische wetgeving.

De Raad benadrukt dat lidstaten ertoe gehouden zijn hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87 ; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone* e.a., punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde alinea, VWEU. Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, *Pfeiffer* e.a., C-397/01–C-403/01, *Jurispr.* blz. I-8835, punt 114; 23 april 2009, *Angelidaki* e.a., C-378/07–C-380/07, *Jurispr.* blz. I-3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, *Kücükdeveci*, C-555/07, *Jurispr.* blz. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, *Marleasing*, par. 8). De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, lid 3 van het VWEU neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn

inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, par. 21).

In dit kader kan vervolgens nuttig worden verwezen naar het arrest Rahman van het Hof van Justitie (HvJ 5 september 2012, C-83/11, *Rahman*), waarop de verzoekende partij zich overigens eveneens beroept.

In genoemd arrest wordt het volgende gesteld:

“31 Zoals de advocaat-generaal in de punten 91, 92 en 98 van zijn conclusie heeft uiteengezet, wijst niets erop dat de in die bepalingen gebruikte uitdrukking „land van herkomst” aldus moet worden opgevat dat zij verwijst naar het land waarin de burger van de Unie woonde voordat hij zich in het gastland vestigde. Uit de gecombineerde lezing van deze bepalingen volgt integendeel dat het bedoelde „land van herkomst” in geval van een staatsburger van een derde land die verklaart „ten laste” van een burger van de Unie te zijn, de staat is waarin hij verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen.

32 Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

33 Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.” (eigen onderlijning). Uit deze bewoordingen blijkt dat het dient te gaan om een ander land dan het gastland.

Volgens het arrest Rahman van het Hof van Justitie dient de betrokkene aldus “*nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie*” aan te tonen en dit omwille van “*bijzondere feitelijke omstandigheden*”, zoals onder meer “*financiële afhankelijkheid*” en “*het behoren tot het huishouden*”. Deze nauwe en duurzame familiebanden kunnen volgens dit arrest ook bestaan zonder dat het familielid van de Unieburger in dezelfde staat als die Unieburger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. Met andere woorden, een situatie van afhankelijkheid kan ontstaan nadat de Unieburger zich reeds in het gastland heeft gevestigd. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.

Wat betreft de interpretatie van het begrip “ten laste”, kan ook naar analogie worden verwezen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (par. 43) (RvS 3 juni 2014, nr. 10.539). Deze invulling van het begrip “ten laste” werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12, Flora May Reyes t. Zweden, 16 januari 2014), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van het “ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, C-1/05, 9 januari 2007, par. 36).

Uit het arrest Jia blijkt – hetgeen werd bevestigd in het arrest Reyes voor wat betreft descendenten van een burger van de Unie – dat het familielid in een dergelijk geval wel degelijk moet bewijzen dat die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van herkomst tot op het moment van de aanvraag. Minstens kan uit het voorgaande afgeleid worden dat het “gastland” en het “land van herkomst” alleszins verschillend moeten zijn. Deze interpretatie werd door de verwerende partij gevolgd.

Het land van herkomst is het land waar in casu de referentiepersoon verbleef tijdens het uitoefenen van diens recht op vrij verkeer. Het hoeft dus niet noodzakelijk het land van nationaliteit te zijn, maar moet wel een ander land zijn dan het gastland waar de Unieburger die zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend zich bevindt, in casu Nederland.

Voorts wordt er nog op gewezen dat het Grondwettelijk Hof in haar arrest 121/2013 het volgende overweegde:

*“B.58.8.: “In zoverre hij bepaalt dat het recht op gezinshereniging van de Belg die reëel en daadwerkelijk zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend, aan striktere voorwaarden kan worden onderworpen dan die welke, krachtens het recht van de Europese Unie, in zijn gastland waren opgelegd, heeft de wetgever afbreuk gedaan aan het daadwerkelijke genot van het recht op vrij verkeer van de Belgen die in een gastland hebben verbleven, dat is gewaarborgd bij de artikelen 20 en 21 van het VWEU en bij artikel 45 van het Handvest van de grondrechten. Dat verschil in behandeling ten aanzien van het daadwerkelijke genot van de 144 rechten die voortvloeien uit de status van burger van de Unie schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet. Die discriminatie vindt haar **oorsprong echter niet in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, maar in de ontstentenis van een wetsebepaling** die een Belg die reëel en daadwerkelijk zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend, toelaat in België te verblijven met zijn familieleden in de zin van artikel 2, punt 2), van de richtlijn 2004/38/EG die voordien met hem in een andere lidstaat van de Europese Unie hebben verbleven, mits is voldaan aan voorwaarden die niet strenger zijn dan die welke, krachtens het recht van de Europese Unie, door dat gastland waren opgelegd. Het komt aan de wetgever toe die leemte aan te vullen.”*

Ook hier wordt gewezen op de voorwaarde “voordien met hem in een andere lidstaat van de Europese Unie hebben verbleven”, wat in casu niet het geval is en dat als feitelijk gegeven evenmin door de verzoekende partij wordt betwist. Tevergeefs houdt de verzoekende partij voor dat de bestreden beslissing andere niet in de wet voorziene bijkomende voorwaarden oplegt. Uit de gehele lezing van voormelde bepalingen en de voorbereidende werken die geleid hebben tot de totstandkoming van de bepalingen blijkt het tegendeel. De bestreden beslissing past artikel 47/1 van de vreemdelingenwet op correcte wijze toe en verwijst op goede gronden naar het gegeven dat artikel 40ter van de vreemdelingenwet niet voorziet in een gezinshereniging op basis van feitelijk partnerschap en naar het arrest 121/2013 van het Grondwettelijk Hof. De bewering van de verzoekende partij dat artikel 40ter van de vreemdelingenwet foutief is geïnterpreteerd is niet correct en doet niet terzake nu niet ernstig kan betwist worden dat in casu artikel 47/1 van de vreemdelingenwet van toepassing is dat letterlijk voorziet dat een tenlastelegging of het deel uitmaken van het gezin, in casu Nederland, moet aangetoond worden wat niet het geval is.

Waar de verzoekende partij in een tweede grief de bestreden beslissing verwijt dat deze zou stellen dat geen stukken worden bijgebracht aangaande het bewijs van een bestaan van een duurzame relatie is deze grief correct en werden er stukken voorgelegd, onder meer foto's waar de verwerende partij in de bestreden beslissing geen melding van maakt. Evenwel mist deze grief gelet op het voorgaande nog relevantie. Onafgezien van het bewijs van een duurzame relatie heeft de verzoekende partij niet aangetoond dat deze bestond tijdens de uitoefening van het recht op vrij verkeer door de Belgische referentiepersoon in een ander land dan het gastland. De verwerende partij merkt dienaangaande terecht op: *“De stukken die verzoekende partij overmaakte ter bewijs van haar vermeende duurzame relatie doen aan het voorgaande geen afbreuk. Deze stukken hebben slechts betrekking op een vermeende relatie die verzoekende partij met de referentiepersoon in België zou onderhouden en niet in Nederland.”* Waar de verzoekende partij verwijst naar haar “stuk 2” toegevoegd aan het verzoekschrift, doet dit geen afbreuk aan het voorgaande.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Een schending van de materiële motiveringsplicht en van artikelen 47/1 en 40ter en 62 van de vreemdelingenwet en van de overige door haar aangehaalde bepalingen wordt niet aannemelijk gemaakt.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN